

Dănuț Ceamburu

Ca un vârtej
nebun
ce se-nmulțește
în mijlocul ființei mele
alunecându-mă
în cărări virgine;
mă pierd
în adâncimi de sânge
și tremur
iar aerul din seninuri
nu-mi e
îndeajuns
să-mi stingă
dorul de tine...
atâtea lacrimi
la
marginea ochiului meu,
simt
că mă înece
în sare
și mă ard
ca mii de lumânări
risipite
pe drumul răstignirii;
Mă tremuri!

* * *

Să intru
în somnul tău
să-ți desenez visele
ca o icoană sfințită
de lacrimi de lumânare...
Să alunec
de-a lungul tău,
ca o rugăciune
sărutată
de guri păgâne...
Să zbor
cu aripile sufletului tău;
păcatele lumii
să nu îmi ardă
ceara sfințită
ce-mi ferecă
penele cu dor.
Să mă uit în tine
căzând veșnic
ca într-un hău roșu ...
sânge
alergând în sus
ca un cer de fulgeri...
Să curg în ochii tăi ca o sete...
Mă-nlacrimă!

Ai grijă, Doamne,
de Ea
trezește îngerii
și-așază-i
la porțile trupului ei
păzește-o
de mâini înfometate
și lasă-mă
doar pe mine
s-o cuprind...
Ai grijă, Doamne,
de cărările Ei
și-mpletește-le
în jurul
trupului meu
ca niște
liane hămesite de dor...
Ai grijă, Doamne,
de nopțile Ei
și înalță-mă în ele
ca un vis alb.
Ai grijă
și închide-mă în Ea
ca-ntr-o biserică
sfințită întru iubire.

* * *

Îmi
alunec ochii
pe sânul tău
ca o mângâiere oarbă
și simt
că îmi cresc

fulgeri de lumină
și tu ...
stăpână pe dorurile mele;
Îmi curg
mâinile
pe trupul tău
ca un izvor de dorințe
și știu
că la capătul lui
e marea
în care mă scfund.
Îmi alint
durerea de tine
în vis...

* * *

Eu,
nu sunt
decât un vis
care vorbește prin cuvinte
ca o liturghie
cântată
în biserici singuratice...
Tu,
nu ești
decât un dor
ce urcă mereu
Golgota patimilor
cu genunchii
zdreliți de neîmpliniri...
Noi,
nu suntem
decât apostolii iubirii,
înfomețați
la Cina cea de Taină
a trupurilor noastre...

